

Frank Boeijen Groep, Aprhodite

Sommigen zeggen dat liefde een leugen is
Dat Aphrodite niet uit de zee werd geboren
Sommigen zeggen dat haat de waarheid is
Jammer voor hen maar die zijn verloren
En ik weet niet goed bij wie ik hoor
Ik loop er maar wat tussendoor
Het is better dat ik mezelf niet zo goed ken
Nu ik eindelijk zie wie je werkelijk bent
Het kan zijn dat liefde een vermomming is
En dat alles een schaduw is
Van de werkelijkheid
Het kan zijn dat vriendschap een excuus is
Om jezelf niet te verliezen in eenzaamheid
En ik weet niet goed wat ik denken moet
Vrienden genoeg zelfs in overvloed
Ik zeg dit met een trillende stem
Nu ik eindelijk zie wie je werkelijk bent
In elke voorbijganger schuilt een vriend
Wanneer zijn wij zo vervreemd van elkaar
Is het de angst voor bezit of voor verlies
Misschien zijn we daarom wel zo bang voor elkaar
Ik zou kunnen zeggen dat ik alles heb
Ik zou kunnen zeggen dat ik niet verloren ben
Want weet je dat ik vertrouwen in je heb
Nu ik eindelijk zie wie je werkelijk bent
Je weet ik ben en man van weinig woorden
Als het gaat over het diepste van de ziel
Maar sinds de dag dat je mijn hart doorboorde
Viel die angst zo maar in het niet
En hier staan we dan aan de kust van de zee
Daar heb je het schip en het neemt ons mee
Misschien brengt het geluk
Misschien doet het pijn
Als we eindelijk zien wie we werkelijk zijn
Als we eindelijk zien wie we werkelijk zijn
En er geen middelen meer voor nodig zijn
Geen stof geen geest niets van het aardse bestaan
Maar voor eeuwig in het onbekende zijn opgegaan
Dan leven we voort als een oude legende
Waar 's avonds aan tafel van wordt verhaald
En ik hoop dat degene die de verteller is
Eindelijk ziet wie hij werkelijk is
Als we eindelijk zien wie we werkelijk zijn